

Ніна Фіалко

Кохання з першого погляду

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84 (4 Укр) 6
УДК 82-311.4
Ф84

Фіалко Ніна

Ф84 Кохання з першого погляду. — Тернопіль:
Навчальна книга—Богдан, 2010. — 296 с.

ISBN 978-966-10-1287-4

У романі «Кохання з першого погляду» тернопільська авторка Ніна Фіалко змальовує життя сучасної молоді, яка, будучи невдоволеною своїм становищем на рідній землі, шукає щастя за кордоном. Головний герой роману Олексій Шинкаренко, закохавшись у місцеву красуню, намагається створити для неї невеличкий рай, та вона прагне іншого життя. Зі сторінок твору читач отримає ще одне підтвердження, що кохання і зрада — дві сторони однієї медалі. Сюжет наповнений багатьма життєвими віражами у людських долях, тому захоплює з першої сторінки і не відпускає до останньої. Роман читається легко і залишає враження для роздумів.

ББК84 (4 Укр) 6

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-1287-4

© Навчальна книга—Богдан,
майнові права, 2010

1

У касовому приміщенні залізничного вокзалу панував гамір. Було враження, що пасажири снували з кінця в кінець тільки для того, щоби згадати час до приходу поїзда. Хоча насправді люди постійно змінювалися, бо від'їжджали одні, а прибували інші. Увечері через цю станцію проходило багато поїздів далекого прямування, тому й потік пасажирів у цей час завжди жвавішав. На початку двадцять першого століття люди не могли довго затримуватися на одному місці. Народна приказка «Вовка ноги годують» стала дуже актуальною для людей цього часу.

Олексій Шинкаренко, чоловік у ранній сороківці, сидів у касовій залі, спостерігаючи за метушнею навколо себе, і думав: «Щасливі ті люди, які знають, куди йдуть, і впевнені, що там їх чекають». Як сьогодні йому бракувало цієї впевненості! Глянув на дітей, які смирно сиділи на лавці поруч нього, й серце стиснулося від жалю до них і самого себе. Менший — зі шкірою молочного шоколаду, круголобий, із дрібненькими чорними кучериками і швидкими сумними оченятами допитливо озирає усе довкола. Поряд сидів старший хлопчик, але білявий, із голубими очима і не менш допитливим поглядом. Діти стали заручниками негараздів, які спіткали їх батьків, і тепер мовчки чекали вирішення своєї долі. Вони не репетували й не плакали, лише жалібно поглядали на Олексія і боялися відпустити його від себе. Їм здавалося, що варто йому відійти, як вони залишаться тільки вдвох у цьому ще не зрозумілому для них жорстокому світі. Діти не здогадувалися, що діється у

серці цієї людини, яка перебрала на себе відповіальність за їхню подальшу долю.

— Хлопчики, любі мої, мені потрібно на хвильку відійти від вас, — мовив чоловік, відсторонюючи руку старшого, який міцно тримав його за рукав і не відпускатиме.

— Ти нас не покинеш? — запитав хлопчик, боляче стиснувши руку Олексія.

— Якби я хотів вас покинути, то не брав би з собою, — пerekонливо відповів він. — Мені потрібно вирішити телефоном дуже нагальну справу.

— Ти не маєш мобільника чи гроші скінчилися? — доскіпувався хлопчина, не здогадуючись, що не всі розмови можна вести тоді, коли поруч багато людей.

— Справу треба вирішити з однією жінкою, — пояснював Олексій, навмисне не називаючи її імені. — А зараз уже пізно, і я не хочу, щоб люди слухали, як я виправдовуватимуся перед нею.

— Ми не будемо слухати, про що ти з нею розмовляти меш. Заплющимо очі й удаватимемо, що спимо, — всміхаючись, запевнив старший.

— Ти ж розумний хлопчик і маєш знати, що деякі справи дорослі вирішують тільки наодинці. Он бачиш на стіні годинник? Я затримаюся рівно на стільки, поки велика стріочка з одинички не дійде до трійки. Думаю, мені вистачить того часу, щоби владнати дуже важливу справу. Гаразд?

Менший хлопчик тільки липав очима й міцно тримався за рукав старшого брата. Тепер він був для нього єдиною опорою, і йому здавалося, що від рішення старшого брата залежить доля їх обох. Малий ще повністю не усвідомлював тієї трагедії, що сталася з їхньою родиною, і не розумів, чому це в таку пізню пору він не лежить у теплому ліжечку, а сидить на вокзалі, звідки має ще кудись подорожувати. Міг залишитися з бабунею, але розлучитися з братиком не захотів категорично. Тому тепер мовчки чекав, коли ж незнайомий йому дядя нарешті визначиться, куди вони мають їхати.

— Йди! Але ненадовго, бо ми плакатимемо, — попередив старший хлопчик і відпустив Олексієву руку.

— Не хвилюйсь, я швиденько, — заспокоїв його чоловік.

Олексій вийшов на перон, запалив цигарку і затягнувся з такою насолодою, ніби бальзамом тіло намастив. Потім спохопився, що час у нього обмежений, і почав набирати номер телефону. Ще навіть не звик до голосу цієї жінки, бо досі вони спілкувалися двічі наяву, тому не знат, як вона сприйме його дзвінок серед ночі. У слухавці лунали довгі гудки, і здавалося, що їх ніхто не чує. Аж раптом обізвався жіночий голос:

— Алло! Кому це в таку пізню годину не спиться? — жінка не приховувала роздратування.

— Привіт! Не впізнаєш? Це я, Олексій, — видавив із себе чоловік. Він почувався винуватим перед цією жінкою, тому не знат, як розпочати серйозну розмову.

— Це ти... — у слухавці запала тиша.

— Вибач мені, що не відгукнувся на твоє запрошення, — почав виправдовуватися він. — У мене була дуже важлива справа, яка змусила мене вийхати з міста.

— Для тебе справи завжди важливіші за мене... — дорікнула жінка, але злості в її голосі не відчув. Радше, прозвучала образа за те, що вона не має для нього такої ваги, яка затъмарила б усі інші справи.

— Саме цього разу ти помилилася. Від твого рішення зараз залежатиме доля ще кількох людей. Якщо ти налаштована зрозуміти мене, то я повернуся до тебе назавжди, — сказав Олексій і сам злякався своїх слів. Він тепер не один, то чи захоче вона його з дитиною?

— Ти справді того бажаєш? — зраділа жінка, але, мабуть, спросоння не звернула уваги на інші слова, що звучали в слухавці.

— Дуже хочу, але на шляху до нашого щастя є велика перешкода, — уточнив Олексій.

Він подумав, що вона його або не зрозуміла, або вдала, що не розуміє.

— Знову перешкода, — злякано кинула співбесідниця. — І яка ж цього разу?

— Я не сам. У мене є син...

— Для мене це не новина, — зізналася жінка.

— Він тепер разом зі мною, і залишити його я не можу, — пояснив Олексій, а про іншу дитину змовчав, бо не знат, як ще цю звістку сприймети та, з ким говорив.

— А де я маю приткнутися? — поцікалася вона, бо навіть уявити не могла, як спатиме серед чужих чоловіків.

— Попросимо в господині розкладачку, а потім щось придумаємо. Давай спочатку повечеряємо, бо я дуже зголоднів. Ти з дороги помийсь, а я накрию на стіл із нагоди твого приїзду, — розпорядивсь Ігор і показав гості, чим вона може користуватися.

Юля дісталася з валізи свій рушник, домашній одяг, шампунь і зачинилася в побутовій кімнаті. Все для неї тут було дивним, бо життя в гуртожитку вже забула, а домашнє різко відрізнялося від сьогоднішнього. І не особливими незнайомими речами, а відчуттям замкненого простору, який сковував рухи, думки й бажання.

Коли Юля свіжа, з мокрим волоссям зайшла до кімнати, то побачила щедро накритий стіл: різні види рибних консервів і смаженої риби, пляшка вина та свічка в старовинному металевому підсвічнику.

— Ще в гуртожитку я мріяв запросити тебе на вечерю до якогось потаємного куточка, щоби були тільки ти і я. Але ти брикалась, як лошиця, не звертаючи уваги на мене, — зізнавсь Ігор.

— Захотілося вечора при свічках? Але в цій кімнаті аж ніяк не романтично. Втім, стіл виглядає привабливо, тому охоче скуштую тутешніх страв, — Юля всілася за столом і розглядала, з чого ж почати.

— Страви місцевої кухні ми спробуємо іншим разом, а це холостяцька їжа. Ти ж знаєш, як чоловіки не люблять куховарити. Тепер годуватимеш мене нашими, українськими, бо я дуже скучив за ними, — виправдовувався земляк, розливаючи у келихи вино. — А от вина в Іспанії прекрасні! Вип'ємо за зустріч, щоб вона стала добрим початком тієї справи, яку ко-жен задумав!

Бог вина Бахус завжди творить із людьми дива, а Ігор, мабуть, давно з ним подружився, бо однієї пляшки йому виявилося замало. Вихвалаючи місцеві вина, він дедалі більше п'янів. Його язик уже давно зірвався з припону, і Юля витягувала з земляка потрібну їй інформацію. Нічим особливим він похвалитися не міг, бо для нього перший рік його перебування

тут минув, як у кошмарному сні. У пошуках роботи змінив кілька районів, дуже бідував, поки не влаштувався розгорнати пісок на пляжах. Там випадково познайомився з Педро, бо саме прибирав біля готелю, в якому той працює менеджером. Він запропонував Ігореві роботу в готелі. Тут нелегалам виплачують половину тієї платні, як за таку саму роботу людям з іспанським громадянством.

— А скільки треба прожити тут, щоб отримати їхнє громадянство? — поцікавилася Юля.

— Розпочали процес легалізації тих, хто вже давно тут, але то тільки, аби від поліції не втікати, але при доборі на роботу це мало впливає. Я також подав документи, хоча не впевнений, що вони потраплять на розгляд.

— Не розумію, чому ти нас із Вікторією кликав сюди, якщо й сам не маєш нічого путнього? — налякалась Юля, бо невідомо для чого їхала так далеко.

— Сім'ю жити набагато легше, бо можна зекономити гроші на харах і не витрачатися на жінок. Тому й кликав Вікторію до себе, бо вважаю, що і їй там не з медом, — жалівсь Ігор.

— Чому ж ти не повернешся додому, коли тобі тут важко? — запитала Юля.

— А що я там робитиму? В Україні для мене роботи взагалі нема. Тут, якби домогтись їхнього громадянства, можна добре влаштуватися. На тридцять років узяти кредит, купити будинок і все необхідне для нормального життя, а потім, не поспішаючи, повернати. А в Україні хто тобі позичить гроші? Та й за українську зарплату, якщо вона навіть є, будеш усе життя будуватися.

— Мудро ти кажеш, але того громадянства не так, мабуть, легко добитися, — погодилася Юля.

— Є дуже простий спосіб, але без жінки цього зробити не можна...

— Ну-ну, і який саме? — Юля звела на земляка великі очі.

— Вступити з іспанцем у фіктивний шлюб, а після отримання громадянства розірвати його і вийти заміж за свого, українця, — виклав Ігор план, що, можна було здогадатися, давно виношував.

— То ти хочеш, щоби так вчинила Вікторія?

— Я пропонував їй цей варіант, але вона відмовилася, —

призвавсь Ігор. — Але це можеш зробити й ти, і ми б тоді зажили з тобою, як цивілізовані люди.

— Ти вже, мабуть, й іспанця знайшов, який готовий тобі допомогти? — хмикнула Юля, глядячи землякові у вічі.

— Є все, тільки твоя згода потрібна.

— Ні, голубе. Я маю чоловіка, і він мені ще не набрид. Але якщо я вже тут, то розкажи, де можу заробити спочатку хоч на помешкання і хліб...

— Ошай Педро, який привозив нас, обіцяв узяти тебе по-коївкою до готелю. Якщо впораєшся, то можуть бути й інші варіанти, але вони поки що у моїй уяві... — загадково протягнув Ігор.

— Ти будеш десь недалеко? Бо я боюся, що не зможу порозумітися з людьми.

Чоловік відчинив тумбочку біля свого ліжка і витягнув звідти невелику книжечку. Це був розмовник із найпоширенішими запитаннями та відповідями. Ручкою дописані слова, що їх часто використовує обслуга в готелях. Було видно, що Ігор відразу визначив для неї місце майбутньої роботи.

— Я працюю водієм-експедитором при готелі. Доставляю продукти до ресторану, вожу білизну до пральні, а увечері маю іншу роботу, але про неї буде окрема розмова.

— А коли ж ти відпочиваєш? — здивувалась Юля, бо не уявляла, як то можна зранку до ночі працювати.

— У понеділок, маю один вільний день на тиждень. До речі, вранці я залишу тебе тут, щоби ти відпочила, бо мушу о сьомій бути на роботі. Хлопці повернуться також вранці, але швидко ляжуть спати, — розпорядивсь Ігор.

Жінка звикла спати вранці довго, а тут у чужій хаті доведеться встати, бо прийдуть незнайомі чоловіки, серед яких вона увесь день має чекати його з роботи. Це її налякало ще більше. Ігор був далеким від її страхів і намагався використати вільний від сторонніх очей вечір для свого задоволення.

— А поки нікого нема, приласкай мене хоч трішечки... — він підсунувся до неї ближче і намагався пригорнути.

— Ігорчику, ти гарний хлопець, але не поспішай, а то я подумаю, що ти заманив мене сюди тільки для того, щоб поквитатися за мою поведінку в училищі, — Юля відсунулась і наспупилася, вдаючи ображену. — Як після того дивитимуся

подрузі в очі, коли вона довідається, що я спала з тобою? Ти про це не подумав?

— Із дружиною розрив неминучий, це питання тільки часу, — запевнив Ігор, але аргументи Юлі трохи остудили його хіть.

— Навіщо ти її дуриш, чому не скажеш про розлучення відверто? Вона тебе чесно виглядає, ні з ким тобі не зраджує, а виявляється — даремно, — Юлі стало жаль подруги, яка самотужки ліпить сімейне гніздо і чекає повернення блудного чоловіка.

— Я не маю наміру повертатися в Україну, то нехай Вікторія робить із цього висновок. Мені штамп про одруження в українському паспорті не заважає і ні до чого не зобов'язує. Нехай вона хоч завтра подає на розлучення, і я задовільно її бажання. Ти ж знаєш, що я одружився з нею назло тобі, коли ти мені відмовила.

— Відмовила у чому? — насторожилася Юля. — Потоптався біля мене, як молодий півник, і думав, що я відразу впаду до твоїх ніг! Ти ж навіть позалицятися лінувався, бо дівки за тобою табунами ходили. А я — юна, гарна — також мріяла про велике ніжне кохання. Ти ж розривався між усіма і, мабуть, сподівався, що я ревнуватиму й швидше здамся. Чи, може, не так тоді думав?

— Що тепер говорити, то були роки нашої юності, й ми встигли наробыти чимало помилок, — ухилився від прямої відповіді земляк, бо саме так і було. — А ти не зависоку поставила планку перед собою? Чого домоглася? Де той принц, якого ти чекала? Якби любила свого чоловіка, то не приїхала б сюди. До речі, чим він займається, що не може прогодувати тебе з дитиною? Невже не розуміє, що ти відразу можеш стати гарною здобиччю для спритних ділків сексуального бізнесу. Ти не помітила, що білявих жінок тут дуже мало, і вони відразу привертають до себе увагу? Чого гріха тайти, твоя врода особлива, тож не думай, що мені буде легко тебе оберігати. Якщо даси мені надію, то знатиму, за що борусь, а якщо продовжуватимеш бавитися в незайману, то буде так, як вийде, — попередив Ігор.

— Для цього тобі треба буде дуже постаратися. А ти поки що наступаєш на ті самі граблі. Насильства над собою я не потерплю, а якщо ти за ці роки трохи порозумнішав, то тобі й усі карти в руки...

...Педро ніби відчував, що з Юлею не все гаразд, бо не повернулася перед початком навчання у школі. Зателефонував через тиждень після приїзду Олексія до Києва.

Чоловіки легко порозумілись англійською мовою, і Педро через кілька днів прилетів до України. В аеропорту його зустрічав Олексій із хлопчиками. Александро ще малий, але відчував, що цей дядько Педро йому рідніший за нового тата. Іспанської мови хлопчик майже не знав, бо мама розмовляла з дітьми українською, а до садочки ще не ходив. Назар порівняно добре володів чужою мовою, бо ходив і до садка, і до школи. Сашко перший кинувся до Педро, і він підхопив його на руки.

Гість поселився у готелі, але дні проводив із новими друзями. За тиждень вони з Олексієм владнали всі юридичні питання щодо долі дітей і зібралися на останню зустріч у хаті Ірини.

— Ніколи не думав, що життєві віражі можуть загнати мене додалекої України, про яку я колись навіть не чув... — зізнався Педро, і Назар переклав його слова.

— Я також не думав, що моя доля перетнеться з такою доброю людиною, як ти, — сказав Олексій. — Дай мені слово, що не будеш протидіяти нашим дітям хоч інколи зустрічатися, вони ж брати.

— З мого боку це не проблема, щоб тільки був дозвіл від країн про вільне пересування людей. Зрештою, приїздіть усі до нашої країни, заробітки у нас кращі, — запросив Педро.

— Дякую. Якби не ті кляті заробітки, то набагато більше сімей були б щасливими і менше сиріт залишалося б при живих батьках. Мене вже ніяким прянником не звабиш їхати за кордон по довгі гроші. Там можна відпочивати, а жити треба у тій країні, де народився.

— Я трохи не згідний з тобою, — заперечив Педро, маючи на увазі свою долю.

— Не доводитиму тобі свою правоту, ми люди різної ментальності, але я, керуючись власним досвідом, переконався: наші люди хочуть, щоби їм хтось створив європейські умови. Тому й переїжджають з однієї країни в іншу, шукаючи великих заробітків, а не хочуть зрозуміти основного: повне щастя людина відчуває тоді, коли щодня може голубити дітей і бачити очі коханої людини. Згідний, що життя в Європі краще, ніж у нас, але нехай би, пізнавши його, поверталися назад і показували, як

цього досягти тим співвітчизникам, які не можуть туди поїхати. Наші заробітчани готові далі ходити у ярмі, тільки за більші кошти, і це найбільше гнітить, — зізнавсь Олексій.

— Мабуть, людина не може змінитися відразу, для цього потрібен час, — мовив Педро, думаючи, що його народ також рветься до кращого життя.

Проводжали Педро і Сашка всією родиною. Після їхнього від'їзду в хаті стало тихо і спокійно. Дорослі з полегшенням зітхнули, що у них проблем поменшало і вони зможуть більше уваги приділити собі. Настуня бавилася з Назаром і хотіла знайти відповідь на своє запитання, що її мучило.

— Ти старший чи я? — запитала вона брата.

— Я ж чоловік, то і старший, — упевнено відповів Назар.

— Якщо так, то поясни мені таке: дядько Педро знайшов свого сина за кольором шкіри, а як такі люди, як ми, знають, хто чий батько?..

Літературно-художнє видання

Фіалко Ніна Іванівна

КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактори *Богдан Мельничук, Донара Пендзей*
Обкладинка *Світлани Бялас*
Комп’ютерна верстка *Нелі Ягній*

Підписано до друку 30.09.2010. Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 15,54. Умовн. фарбо-відб. 15,54.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001р.

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48; 52-19-66
publishing@budny.te.ua
www.bohdan-books.com